

и сега презъ зимата, ала пжтуването му по Европа и разни работи следъ връщането му сж ускорили цѣлата работа. Азъ отъ всичко това съмъ много неприятно засегнатъ. Казахъ, че безъ позволение отъ своето правителство не мога да приемамъ никакви служби и, не съмъ здравъ, надеждитѣ ми да пжтувамъ изъ страната се осуetyаватъ, мислѣхъ следъ 1 юлий да замина за Европа, искахъ да ида въ Прага, бѣхъ вече полуобещалъ, не ми е приятно следъ толкова работи пакъ adventures.

Въ това време влѣзна генералътъ. Каза ми да съобща на Сарафова да дойде. Отивамъ въ министерството, ала тамъ нѣмаше никого. Изпратихъ слугата съ писъмце до Каравелова, гдето сварили Сарафова. И Вацовъ билъ тамъ: Сарафовъ не ще приеме (Еренротъ говорилъ за него предъ Стоилова: c'est un écolier [той е като ученикъ]), телеграфиралъ на Стойчова въ Виена и той да не приемалъ. Каравеловъ станалъ отъ легло, съвършено смазанъ. У него билъ Славейковъ. Адютантътъ Мариновъ билъ изпратенъ отъ княза у г-жа Каравелова да ѝ предаде, че обстоятелствата сж го принудили да освободи Каравелова, нѣмалъ лично нищо противъ него, искалъ да направи това вече по-рано, ала поради неговата болестъ почакалъ два дни, съжالياва, ала работитѣ стоели така, че той и Каравеловъ трѣбвало да станатъ тѣхни жертви. Каравеловица плакала. Мариновъ билъ много трогнатъ отъ това и подиръ пладне въ княжеската канцелария ни разправяше, че била много достойна жена, не я заслужавалъ Каравеловъ (и двамата сж русчуклии, Мариновъ и тя).

На пладне архим. Кирилъ бѣше у насъ. Нищо още не знаеше, дори сутринтъ говорилъ на улицата съ княза, който лично отивалъ пеша до недалечната кжща на генерала, завели шеговитъ разговоръ: какъ сте? Ахъ, насъ, калугеритѣ, никой не ни пита какъ сме, бѣгатъ отъ насъ и т. н. Азъ и Вацовъ го увещавахме да се кандидатира за министъръ: мѣстото сега е вакантно. Той възрази, че и Каравеловъ му говорилъ какво да не била тази калимявка, би билъ добъръ министъръ. Говорихме за Климента, quondam министъръ. Той се обърна къмъ мене на нѣмски: тѣзи, които сж изучавали духовнитѣ науки на Русия, упражнявали сж се тамъ in der Abtödtung des Geistes, aber nicht in der des Fleisches [въ умъртвяването на духа, ала не и на тѣлото]. — Шлейферъ замина неочаквано въ петъкъ въ отпускъ за два месеца, като си взелъ заплатата въ авансъ и пари, каже, за пжтъ! Замирисало му на човѣшко месо.

На 12½ ч. отидохъ наново въ княжеската канцелария. Срецахъ Сарафова, размѣнихме само нѣколко думи, не ми каза нищо за оставане, много бързаше. Въ канцеларията Шишеджиевъ отнасяше прокламациитѣ за раздаване. Разговаряхъ съ Константиновича и Стоилова. Азъ изпаднахъ пакъ